

игуман Никон (Воробјев)  
**ДУХОВНЕ ПОУКЕ**

Господ хоће да се сваки човјек спасе. Али сваки човјек не жели спасење на дјелу. На ријечима сви хоће да се спасу, а на дјелу одбацују спасење. Чиме га одбацују? Не гријесима, јер су постојали велики грешници, као онај разбојник, Марија Егићанка и други који су се покајали због својих гријеха и Господ им је опростио: на тај начин су и добили спасење. Гине, пак, онај ко гријеша а не каје се, но сам себе оправдава у гријесима. То је оно најужасније, најпогибљивије. Господ каже: „Ја сам дошао да призovem не праведнике но грешнике на покајање“. Шта то значи? Ријеч Божија каже да „нема праведнога, нема ни једнога, сви заједно непотребнима се показаше...“ Сви су грешни, и што је

стање. Избави, Госпoде, од тога свакога човјека.

Преподобни Сисоје Велики је молио Анђеле, који су дошли по његову душу, да се помолe да му Господ по да да још поживи – ради покајања. Преподобни Пимен Велики говорио је: „Вјерујте, браћо, тамо гдје буде сатана, и ја ћу бити бачен“. А он (Пимен Велики) васкрсавао је мртве! Тако су и сви угодници Божији до саме смрти оплакивали своје гријехе као свој неотплативи дуг пред Богом.

А ми из самољубља скривамо своје гријехе, оправдавамо се, лукавимо, иако једном ногом већ стојимо у гробу. .. Погледај сав свој живот, покај се за све чега си свјестан. Моли са сузама као што моли Света Црква, са великим поклонима (метанијама):

**К**олико год човек био праведан и чист, у њему увек постоји елемент греха који не може да уђе у Царство Божје и који мора да се сагори. Наше патње сагоревају наше грехе.

Шта нас највише спречава да одговоримо позивима Цркве? То што смо обузети „својим“, што се држимо „свога“ Мала је разлика да ли је то нешто добро или лоше: битно је даје **моје**. И то се дешава од првог свитања свести – па све до смрти.

*о. Александар Јељчанинов*

човјек светији – тим више гријехова види код себе. Господ је и дошао да призове на покајање и да преко покајања спаси грешнике, тј. оне који су свјесни својих гријеха, који се кају пред Господом, и моле за опроштај. А оне који или не виде своје гријехе или сами себе лукаво оправдавају, такве Господ одбацује од Себе. Тако је Господ одбацио и још на земљи осудио фарисеје, који су себе сматрали праведнима, па чак и узором за друге. Страшно је такво

„Даруј ми да увидим своја Прешећења! Ако човјек и не види своје гријехе, то не значи да их нема. То само значи да је човјек, огрезао не само у гријесима него још и у духовном слепилу. А ако нас духовник или уопште човјек са стране, оптужује за гријех, не треба да се оправдавамо него да молимо Господа да нам Он открије наше гријехе, и да нам да се покајемо прије смрти и овдје, на земљи, добијемо, опроштај.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице  
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

# ВАСКРСЕЊЕ

## ПЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

преподобни Давид Солунски

*Мтл. 8, 28 - 9, 1, зч. 28; Рим. 16, 16 - 24, зач. 103.*

митрополит Иларион (Алфејев)

### ИЗАГНАЊЕ ДЕМОНА - 5. недеља по Духовима

**У** Јеванђељу које смо управо прочитали, говори се о томе, како је Господ из људи изагнао демоне, који су их мучили већ дуго време. У Јеванђељу можемо наћи доста сличних прича и читајући их, ми се сваки пут питамо, какве то везе има са нама? Испоставља се да је ова веза најдиректнија, јер се и данас, баш као и у Христово време, људи подвргавају нападима од стране демона. У животу људи се пуно тога променило, док се у животу демона није изменило ништа. Они су још увек исто тако кварни и злобни и данас се свим силама труде да омету наше спасење.

Људи се према демонима односе на различите начине. Једни уопште не верују у њихово постојање, а други их се на супрот томе ужасавају и свуда око себе виде претњу од урока, повреда и томе слично... Морамо да имамо на уму, да уколико смо ми православни хришћани, уколико се исповедамо и причешћујемо светим Христовим

Тајнама, уколико носимо Христов Крст и осећујемо се крсним знамењем, уколико живимо по Јеванђељу и испуњавамо Божије заповести, тада не треба да се бојимо, ништа демонско нас се не може дотаћи, јер смо снажно заштићени штитом вере, штитом Христовим, штитом који не дозвољава ни једној демонској стрели да нас погоди.

Када демони могу да утичу на човека? Онда када им сам човек отвара улаз у своју душу. То се дешава сваки пут када се свесно противимо вољи Божијој; дешава се са људима који чине грехе који су недопустиви за хришћанина. Има много путева којим демони улазе у човека. Човек отвара демонима улаз у своју душу тада, када се обраћа маговима, вештицама, екстрасансима, видовњацима и предсказивачима, када учествује у ма чему повезаном са утицајем оностраних (поднебесних) сила на овај свет. У томе случају човек остаје без

email: [kontakt@manastirpodmaine.org](mailto:kontakt@manastirpodmaine.org)

интернет презентација: [manastirpodmaine.org](http://manastirpodmaine.org)

заштите.

Човек отвара улаз злим силама и уколико злоупотребљава алкохол или употребљава наркотику. Дуготрајно деловање великих количина алкохола, а о наркотицима и да не говоримо, може довести до страшних последица, међу којима је и усељавање демона у човека.

Улаз демонима се открива и блудом и осталим гресима повезаним са неверством у браку,

између добра и зла, између Бога и ђавола. То је борба за спасење, за духовни опстанак свакога од нас.

Уколико не истрајемо у овој борби, може нам се догодити исто оно што се догодило са овим бесомучницима, о којима смо читали данас. Тада ћемо постати зависни од тамних и злих сила и биће нам јако тешко да се боримо са њима. Зато се потрудимо колико мо-

**К**ада човека нарочито узнемиравају помисли против његове воље, то је знак да је на том човеку милост Божја. Нечисти духови завиде таквом човеку и настоје да га смуће. Такве помисли не треба претресати нити обраћати на њих посебну пажњу, јер се тиме повећава сметеност. Неће се наћи срећеност код оних код којих је све у нареду. На сваку смућеност треба одговорити укратко речима: „Ја сам поверио себе вољи Божјој“.

Такође и у молитви свакодневно треба молити Бога да Он испуни на нама Своју свету вољу а затим се утврђивати вером у Бога, без чије воље нам се ништа не може десити.

*свешти Ићнаићије Брјананинов*

прељубом – нарушавањем седме заповести Божије. Људи који су искусили нешто слично, знају како је страшно изгубити целомудреност и чистоту, и колико је потом труда потребно уложити, да би се поново успоставио однос са Богом.

Није случајно да се Црква строго односи према гресима повезаним са преступањем седме заповести и осталим гресима које смо овде набројали. У сваком човеку постоји борба

жемо, свим силама, старањем и усрћем, да би смо сачували целомудреност и да не починимо те грехове кроз које у нас могу ући демони. Не напуштајмо Цркву, чак ни на кратко време. Имајмо на уму да сами тешко да можемо да се ухватимо у коштац са оним искушењима која нам долазе од демона. Али ако је Бог са нама, ко ће против нас? Ако смо са Богом, нема те силе, зле, тамне, демонске, која би могла да нас повреди. Амин.

*архимандрит Рафаил (Карелин)*

**ТАЈНА ЈЕ ОВО ВЕЛИКА - усамљеност у савременом свету**

**К**ад један од брачних другова досади оном другом, он просто оде од њега, као после ручка, или једно од њих оно друго избаци из куће као некакво псето. Средства масовног информисања и телевизијски програми просто укалупљују човека. Човек са човеком нема више о чему да разговара јер све што му треба или што га занима може пронаћи на интернету. Изгледа да је човеку данас досадно чак и у друштву најрођенијих. Брак је тежња за узајамним комуницирањем две душе. Један од супружника на неки начин на допуњава оног другог. Брак је

ради породица у слободно време? Најчешће сви седе испред телевизора, тојест живе у неком другом, ирационалном, виртуелном свету, односно живе живот других људи. Тако чланови породице једни за друге немају ни времена ни снаге. Само хришћанска вера и црквени живот могу реанимирати, препородити човекову душу, удахнути љубав у њу. Кад схвати да му је заиста потребна људска топлина, коју не могу заменити никакав комфор или машина, тада у другоме неће тражити партнера, него животног друга и са-

**П**ометеност и метежност, првенствено као унутрашња човекова стања, расејавају ум. „Узнемирени ум никако се не може сјединити са Богом... Као што мир сједињује многе, тако метежност претвара једног у многе“ (Блажени Никола Кавасила), то јест разједињује. Мир нас међусобно сједињује, сједињује нас и са Богом. Због тога молимо Бога: „Господе, подарио си нам мир, међусобну слогу. Подај нам и мир, неразделиво јединство са Тобом, како бисмо, умиривши се Твојим Светим Духом, Којег си положио у нас када си нас првобитно саздао, били нераздвојиви од Твоје љубави“ (Прејодобни Исидор Пилусиој). Свештени Златоуст нас упућује да се таквом свезом љубави и мира свежемо и међусобно и са Богом. „То су добри 'окови'. Окујмо се овом добрим оковима и међусобно и са Богом.“ То су окови који не боле и не изазивају потиштеност оних који су њима оковани. Не сапињу их, већ им, напротив, допуштају да се осећају слободнијим од 'слободних' и „пружају им велико олакшање“.

*јеромонах Григорије Свешторца*

емотивност и топлина која греје душе супружника, а човек се данас претворио у душевно импотентно биће. Шта

путника. Тек тада ће породица за све њене чланове постати извор радости, школа љубави и топло огњиште у овом хладном свету.